

Wojciech STARĘGA

**Kosarze (*Opiliones*) Pienin**

[Z 1 tabelą w tekście]

W całym dotychczasowym piśmiennictwie dotyczącym Pienin możemy znaleźć zaledwie jedną wzmiankę o kosarzach: RAFALSKI (1961) wymienia *Paranemastoma kochi* (sub *Nemastoma*). Wiadomości o występowaniu niektórych gatunków (*Trogulus tricarinatus*, *Paranemastoma kochi*, *Gyas annulatus*, *Mitopus morio*, *Platybunus bucephalus* i *Opilio dinaricus*) uwzględniłem na mapach rozmieszczenia w opublikowanym niedawno opracowaniu kosarzy w wydawnictwie „Fauna Polski” (STARĘGA 1976a).

Materiał kosarzy, który posłużył jako podstawa dla niniejszego drobnego przyczynku, został zebrany w latach 1971–1973 przy okazji badań nad pajakami (STARĘGA 1976c), głównie na obszarze Pienińskiego Parku Narodowego i w rezerwach w wąwozie Homole i w dolinie Białej Wody w Małych Pieninach oraz w innych częściach Pienin. Materiały zbierano przede wszystkim w następujących środowiskach wytypowanych w znacznej mierze w oparciu o badania fitosocjologiczne (PANCER-KÓTEJOWA i ZARZYCKI 1976).

1. Buczyna karpacka (*Fagetum carpathicum typicum*). Systematycznie pobierałem próby w dolinie Ociemnego Potoku („Ociemne”; około 530–580 m n.p.m.), uwzględniłem też materiał z Gródka, doliny Hulińskiego Potoku, Sokolicy i Zamkowej Góry.

2. Buczyna ciepłolubna (*Carici-Fagetum cephalantheretosum*) – dolina Pienińskiego Potoku pod Białymi Skałami (600–670 m n.p.m.).

3. Jedlina ciepłolubna (*Carici-Fagetum abietetosum*) – na Facimiechu (600–650 m n.p.m.).

4. Las świerkowy (*Piceetum excelsae*) – wschodnie zbocze Czertezika, dolina Łonnego Potoku (las Łupiska) oraz górna część wąwozu Homole (550–650 m n.p.m.).

5. Olszyna karpacka (*Alnetum incanae*) – w Czorsztynie (powyżej przystani flisackiej), na półwyspie Kras oraz pod Zawiesami i Zimną Skałą koło Krościenka (425–490 m n.p.m.).

6. Łąka pienińska (*Anthylli-Trifolietum*) – polany: Burzana, Kurnikówka, Przysopce, Stolarzówka, Wyrobek, Wyżni Łazek, hale na Wysokiej, śródleśne polanki na Białych Skałach i Ociemnem (510–750 m n.p.m.).

7. Łąka zióloroślowa (zbiorowisko z *Laserpitium latifolium*) – północne stoki masywu Trzech Koron (900–950 m n.p.m.).

8. Murawa naskalna (*Dendranthemo-Seslerietum* i zbliżone) — niewielki materiał z wąwozu Homole, Sokolicy, Wąwozu Sobczańskiego i Zawiesów (425–700 m n.p.m.).

9. Murawa kserotermiczna (*Origano-Brachypodietum* i zbliżone) — dolina Białej Wody, Grabczycha, wąwóz Homole, Wąwóz Gorczyński, Wąwóz Sobczański (530–650 m n.p.m.).

10. Suche pastwisko (zbiorowisko sztuczne) na Podłęczach powyżej Sromowiec Niżnich (500–520 m n.p.m.).

Badania prowadziłem w okresie od kwietnia do listopada — wiadomości fenologiczne przytaczam według wzoru używanego już wcześniej (STARĘGA 1974, 1976c, 1978) w odniesieniu do pajaków, tzn. pierwszą dekadę każdego miesiąca oznaczam literą „p”, drugą — „m” i trzecią — „k”, np.: pX, mX, kX, a jeżeli odstęp między kolejnymi złowieniami nie przekracza 40 dni, podaję występowanie w sposób ciągły, np. kVII–pIX.

Metody zbierania materiału były analogiczne jak w przypadku innych moich prac.

## WYKAZ GATUNKÓW

### *Trogulidae*

#### *Trogulus tricarinatus* (LINNAEUS)

Huliński Potok, Ociemne, Białe Skały, Pieniński Potok, Kurnikówka, Grabczycha, Wąwóz Gorczyński, Homole, dolina Białej Wody, Czorsztyn. 37 okazów.

Znajdowany w buczynie karpackiej i ciepłolubnej, na łące pienińskiej i murawie kserotermicznej oraz w ruinach zamku w Czorsztynie — zawsze w ściółce i pod kamieniami. Najwyższe stanowisko leży około 670 m n.p.m. (Białe Skały). Fenologia — ♂: pVI, kVII–pIX, ♀: mIV, kVII–pXI, j: mIV–pXI.

Gatunek europejski (zawleczony do Stanów Zjednoczonych), w Polsce dość pospolity w Karpatach i Sudetach oraz na łączących się z nimi wyżynach; rzadkie stanowiska na niżu rozmieszczone są wzdłuż dolin Wisły i Odry aż po wybrzeże Bałtyku (STARĘGA 1976a: 65, f. 91).

### *Nemastomatidae*

#### *Nemastoma lugubre* (O. F. MÜLLER)

Ociemne, Zamkowa Góra, Białe Skały, Pieniński Potok, Facimiech, Czertezik, Homole, Łonny Potok, Czorsztyn, Kurnikówka, Stolarzówka, Zawiesy, Grabczycha. 194 okazy,

Spotykany we wszystkich zbiorowiskach leśnych a także na łące pienińskiej (Kurnikówka, Stolarzówka), murawie naskalnej (Zawiesy) i kserotermicznej (Grabczycha) — zawsze w ściółce lub pod kamieniami czy w rumowiskach. Najliczniej występuje w buczynie karpackiej i ciepłolubnej. Najwyższe stanowiska leżą na poziomie około 650–670 m n.p.m. (Białe Skały, Facimiech, Homole). Fenologia — ♂♀: mIV–pXI, j: pVI–pVII.

Gatunek środkowo- i wschodnioeuropejski, pospolity w całym kraju. W Pie-

ninach nie obserwowałem wyraźnej korelacji między wysokością miejsc zbioru a ubarwieniem (co miało miejsce w Bieszczadach — STARĘGA 1966) — przeważają tu osobniki całkiem czarne, czasem z niebieskim nalotem, ale razem z nimi, w tych samych próbkach, występują okazy zarówno ze zredukowanymi plamami, jak i o ubarwieniu typowym dla gatunku.

*Paranemastoma kochi* (NOWICKI)

Huliński Potok, Pieniński Potok, Homole, Łonny Potok, Podskalnia Góra. 45 okazów.

Występuje wyłącznie w dolinach potoków, pod kamieniami i w ściółce tuż nad wodą; znaleziony w buczynie karpackiej i ciepłolubnej oraz w lesie świerkowym. Wszystkie stanowiska leżą na wysokości 500–650 m n.p.m. Fenologia — ♂♀: pVI–pVIII, j: p–mVII.

Endemiczny gatunek północnokarpacki, w Polsce znany z Tatr, Pienin i całych Beskidów od Śląskiego po Niski i Bieszczady. Z Pienin wykazany już wcześniej z doliny Hulińskiego Potoku (RAFALSKI 1961, także STARĘGA 1976a).

*Mitostoma chrysomelas* (HERMANN)

Ociemne, Homole, Grabczycha. 5 okazów.

Znaleziony w buczynie karpackiej, lesie świerkowym i na murawie kserotermicznej (w rumowisku) — zawsze tylko pojedyncze osobniki. Wymienione stanowiska leżą na poziomie 550–650 m n.p.m. Fenologia — ♂: mIX–mX, ♀: pVII–pVIII, pXI.

Gatunek europejski, znany z całej Polski, spotykany jednak z reguły nielicznie.

*Gagrellidae*

*Leiobunum rupestre* (HERBST)

Ociemne, Sokolica, Homole, Wąwóz Sobczański, Krościenko, Wzar. 39 okazów.

Łowiony najczęściej na skałach, czasem na pniach drzew, znaleziony w buczynie karpackiej (Ociemne, Sokolica), w lesie świerkowym (Homole), na murawie naskalnej (Homole, Wąwóz Sobczański) oraz w starym kamieniołomie (Wzar) i na drzewach przydrożnych (Krościenko). Najwyższe stanowisko (Sokolica) leży około 700 m n.p.m. Fenologia — ♂: p–mIX, ♀: pVII, p–mIX, j: mVI–kVII.

Gatunek środkowo- i wschodnioeuropejski występujący chyba w całym kraju, chociaż dotychczas nie stwierdzony w Wielkopolsce.

### *Gyantidae*

#### *Gyas annulatus* (OLIVIER)

Pieniński Potok, Homole. 25 okazów.

Łowiony wyłącznie pod kamieniami bądź na skałach i w korytach potoków tuż nad wodą; spotkany w buczynie ciepłolubnej i lesie świerkowym na wysokości około 600–650 m n.p.m. Fenologia — ♂♀: pVII–pIX, j: p–mVII.

Górski gatunek rozmieszczony od Pirenejów po Alpy Transylwańskie, w Polsce znany z licznych stanowisk w całych Karpatach i kilku w Sudetach.

### *Phalangidae*

#### *Mitopus morio* (FABRICIUS)

Gródek, Sokolica, Białe Skały, Pieniński Potok, Czertezik, Łonny Potok, Kurnikówka, Ociemne, Wyrobek, Wysoka, Trzy Korony, Wąwóz Sobczański. 27 okazów.

Spotykany najczęściej na łące pienińskiej (Białe Skały, Kurnikówka, Ociemne, Wyrobek, Wysoka), znaleziony także w buczynie karpackiej (Gródek, Sokolica) i ciepłolubnej (Białe Skały, Pieniński Potok), lesie świerkowym (Czertezik, Łonny Potok), na łące ziołoroślowej (Trzy Korony) i murawie naskalnej (Wąwóz Sobczański) — młode osobniki w ściółce, dorosłe w ściółce i — częściej — wśród roślin zielnych. Stwierdzony do wysokości około 950 m n.p.m. (Trzy Korony). Fenologia — ♂♀: mVII–mIX, j: mVI–mVII.

Gatunek holarktyczny, znany wprawdzie z całej Polski, ale na niżu rzadko spotykany; w całych Karpatach i Sudetach jeden z najpospolitszych kosarzy.

#### *Oligolophus tridens* (C. L. KOCH)

Ociemne, Sokolica, Zamkowa Góra, Białe Skały, Pieniński Potok, Facimiech, Homole, Czorsztyn, Kras, Stolarzówka, Wyrobek, Trzy Korony, Zawiesy, Głęboki Potok, Jaworki, Krościenko, Wżar. 96 okazów.

Zbierany w ściółce i runie we wszystkich typowych środowiskach oprócz murawy kserotermicznej i suchego pastwiska, jednak z reguły niezbyt licznie — liczniejszy jest tylko w olszynie karpackiej. Stwierdzony ponadto na tarasie potoku (Głęboki Potok, Jaworki), w starym kamieniołomie (Wżar) i przy pniach drzew przydrożnych (Krościenko). Najwyższe stanowisko (Trzy Korony) leży około 950 m n.p.m. Fenologia — ♂♀: pIX–pXI, j: mV–pVIII.

Pospolity w całej Polsce (oprócz wysokich gór) gatunek eurosyberyjski.

*Lacinius ephippiatus* (C. L. KOCH)

Gródek, Ociemne, Białe Skały, Pieniński Potok, Facimiech, Homole, Burzana, Ligarki, Przysopce, Stolarzówka, Trzy Korony, Zawiesy. 30 okazów.

Znaleziony w buczynie karpackiej (Gródek, Ociemne) i ciepłolubnej (Białe Skały, Pieniński Potok), jedlinie ciepłolubnej (Facimiech), lesie świerkowym (Homole), na łące pienińskiej (Burzana, Ligarki, Przysopce, Stolarzówka) i ziołoroślowej (Trzy Korony) oraz na murawie naskalnej (Zawiesy) — zawsze w ściółce. Stwierdzony do wysokości około 950 m n.p.m. (Trzy Korony). Fenologia — ♂: p-kVII, mIX, ♀: p-kVII, j: mV-pVII.

Gatunek europejski, w całej niżowej części kraju pospolity.

*Phalangium opilio* LINNAEUS

Białe Skały, Facimiech, Kurnikówka, Ociemne, Stolarzówka, Wyrobek, Trzy Korony, dolina Białej Wody, Sokolica, Podłazce, Krościenko. 35 okazów.

Najczęściej spotykany wśród roślin na łące pienińskiej (Kurnikówka, Ociemne, Stolarzówka, Wyrobek), w innych środowiskach — w buczynie i jedlinie ciepłolubnych, na łące ziołoroślowej, murawie kserotermicznej i suchym pastwisku — sporadycznie i mniej licznie. Najwyższe stanowisko — Trzy Korony — leży około 950 m n.p.m. Fenologia — ♂: kVII-pVIII, ♀: kVII-mIX, j: kV-kVII.

Jeden z najpospolitszych krajowych kosarzy, znany z całej Holarktyki oraz z Nowej Zelandii (zawleczony).

*Rilaena triangularis* (HERBST)

Ociemne, Białe Skały, Czorsztyn, Zawiesy, Zimna Skała, Burzana, Kurnikówka, Stolarzówka, Krościenko. 78 okazów.

Najliczniej i najczęściej łowiony w olszynie karpackiej (Czorsztyn, Zawiesy, Zimna Skała) i na łące pienińskiej (Burzana, Kurnikówka, Stolarzówka) — na roślinach runa i krzewach (dorosłe) bądź w ściółce (młode), rzadziej także w innych środowiskach: buczynie karpackiej i ciepłolubnej oraz na śródpolnej miedzy. Najwyższe stanowiska (Burzana, Kurnikówka) położone są około 700 m n.p.m. Fenologia — ♂♀: kV-mVII, j: mX, mIV-pVI.

Gatunek europejski, pospolity w całej Polsce oprócz wyższych gór.

*Platybunus bucephalus* (C. L. KOCH)

Ociemne, Białe Skały, Facimiech, Czertezik. 7 okazów.

Złowiony w buczynie karpackiej i ciepłolubnej, jedlinie ciepłolubnej i lesie świerkowym — w ściółce i pod kamieniami. Wszystkie stanowiska leżą między 500 i 650 m n.p.m. Fenologia — ♂: mVI, j: mIX-pXI, mV (subad.).

Gatunek górski, sięgający od Masywu Centralnego po Karpaty Wschodnie. W Polsce bardzo pospolity w całych Sudetach i Karpatach a pojedynczymi stanowiskami dochodzący do Gór Świętokrzyskich i południowej Wielkopolski.

*Lophopilio palpinalis* (HERBST)

Huliński Potok, Ociemne, Białe Skały, Pieniński Potok, Wyżni Łazek, dolina Białej Wody, Podlażce. 21 okazów.

Nieco liczniejszy w ściółce buczyny karpackiej i ciepłolubnej, pojedynczo spotykany na łące pienińskiej, murawie kserotermicznej i suchym pastwisku. Najwyższe stanowisko (Białe Skały) leży około 650 m n.p.m. Fenologia — ♂: pXI, ♀: kIX, j: kIV–pVIII.

Gatunek europejski, dość pospolity w całej Polsce.

*Opilio parietinus* (DE GEER)

Czorsztyn, Krościenko. 20 okazów.

Występuje wyłącznie w zabudowaniach (wysokość 425–500 m n.p.m.). Fenologia — ♂♀: kVII–mIX, j: m–kVII.

Pospolity w całym kraju gatunek synantropijny, znany z całej Holarktyki oraz z Tasmanii (zawleczony).

*Opilio dinaricus* ŠILHAVÝ

Wąwóz Homole, około 650 m n.p.m., las świerkowy, 10 VII 1972 — 1 juv.

Rzadko spotykany gatunek wschodnioeuropejski (a może syberyjski? — STAREGA 1976b), w Polsce znany ze stanowisk rozrzuconych po całym obszarze.

UWAGI EKOLOGICZNE I ZOOGEOGRAFICZNE

Kosarze są grupą zbyt małą w skali krajowej i mało jest wśród nich gatunków stenotopowych, aby na podstawie ich rozszedlenia w poszczególnych środowiskach można było próbować bliższej charakterystyki tych środowisk. Dlatego też ograniczę się tu zaledwie do kilku uwag.

Jak wynika z tabeli I najczęściej gatunków kosarzy stwierdzono w obu buczynach (po 11) i w lesie świerkowym (10). Są to środowiska oferujące najszerszy wachlarz kryjówek: od ściółki (miejscami bardzo grubej) i rumowisk kamiennych przez roślinność runa po pnie (oraz nie badane korony!) drzew i skały — wszystko to o zróżnicowanym stopniu wilgotności i zacienienia, a więc możliwości znalezienia warunków życiowych prawie dla każdego kosarza. W sumie w tych trzech środowiskach występuje 14 z 15 gatunków złowionych w Pieninach, brak tu tylko — ze zrozumiałych względów — synantropijnego *Opilio parietinus*.

Tabela I. Występowanie kosarzy w poszczególnych środowiskach Pienin

Środowisko Gatunek		Buczyna karpacka	Buczyna ciepłolubna	Jedlina ciepłolubna	Las świerkowy	Olszyna karpacka	Łąka pienińska	Łąka zióloroślowa	Murawa naskalna	Murawa kserotermiczna	Suche pastwisko	Inne
		1	<i>Trogulus tricarinatus</i>	+	+	-	-	-	+	-	-	+
2	<i>Nemastoma lugubre</i>	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-
3	<i>Paranemastoma kochi</i>	+	+	-	+	-	-	-	-	-	-	-
4	<i>Mitostoma chrysomelas</i>	+	-	-	+	-	-	-	-	+	-	-
5	<i>Leiobunum rupestre</i>	+	-	-	+	-	-	-	+	-	-	+
6	<i>Gyas annulatus</i>	-	+	-	+	-	-	-	-	-	-	-
7	<i>Mitopus morio</i>	+	+	-	+	-	+	+	+	-	-	-
8	<i>Oligolophus tridens</i>	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+
9	<i>Lacinius ephippiatus</i>	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-
10	<i>Phalangium opilio</i>	-	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+
11	<i>Rilaena triangularis</i>	+	+	-	-	+	+	-	-	-	-	+
12	<i>Platybunus bucephalus</i>	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	-
13	<i>Lophopilio palpinalis</i>	+	+	-	-	-	+	-	-	+	+	-
14	<i>Opilio parietinus</i>	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+
15	<i>Opilio dinaricus</i>	-	-	-	+	-	-	-	-	-	-	-
	Liczba gatunków	11	11	5	10	3	8	4	5	5	2	6

Jedlina ciepłolubna i olszyna karpacka mają w porównaniu z poprzednio omówionymi środowiskami znacznie uboższą faunę, ale i mniejsze potencjalne możliwości dostarczenia ukryć — przyczyną jest tu głównie skąpa ściółka i zbyt duża (w olszynie) lub mała (w jedlinie) wilgotność.

Niższa liczba gatunków występujących w środowiskach otwartych da się również wytłumaczyć mniejszym wyborem oferowanych kryjówek, twierdzenie to popierają zarówno względnie bogatsza fauna łąki pienińskiej, jak i ubóstwo suchego pastwiska. Łąka pienińska ma stosunkowo obfitą szatę roślinną, obejmującą nie tylko piętro ziół, ale i krzewy, natomiast suche pastwisko ma roślinność bardzo skąpą, co przy dużym nasłonecznieniu stwarza bardzo niekorzystne warunki dla olbrzymiej większości kosarzy.

Pod względem zoogeograficznym fauna Pienin jest typowym przykładem składu gatunkowego kosarzy jaki można spotkać w całych właściwie polskich Karpatach — z charakterystycznymi w ogóle dla gór *Trogulus tricarinatus*, *Gyas annulatus*, *Mitopus morio* i *Platybunus bucephalus*, a szczególnie dla północnych Karpat *Paranemastoma kochi*. Interesujący jest natomiast brak niektórych gatunków, mimo istnienia odpowiadających im na ogół biotopów.

Mam tu na myśli sucho- i ciepłolubne *Lacinius horridus* (PANZER) i *Opilio saxatilis* C. L. KOCH — obydwu z niewiadomych przyczyn wyraźnie „omijające” polskie Karpaty (por. STARĘGA 1976a: 132 oraz ff. 197 i 254), dalej górskie: *Trogulus nepaeformis* (SCOPOLI) — kończący zasięg na Beskidzie Sądeckim i *Platybunus pallidus* ŠILHAVÝ — rozmieszczony wyspowo w Sudetach i Karpatach i wreszcie karpackiego *Ischyropsalis manicata* L. KOCH. Ten ostatni gatunek ma w Pieninach szczególnie korzystne warunki pokarmowe — obfitość ślimaków — a mimo to prawdopodobnie wyginał, gdyż obecne badania nie pozwoliły na stwierdzenie jego obecności, a według ustnej informacji Prof. J. RAFALSKIEGO już przedwojenne badania Prof. J. URBAŃSKIEGO nie przyniosły w efekcie żadnego żywego osobnika a jedynie jedną suchą chelicere.

W porównaniu z innymi grupami góorskimi, szczególnie z innymi częściami polskich Karpat, mają Pieniny równie liczną faunę kosarzy — tylko w Bieszczadach stwierdzono 20 gatunków (a łącznie z ich słowacką częścią nawet 21; STARĘGA 1966), zaś w Tatrach, Gorcach, Beskidzie Żywieckim, Sądeckim czy Niskim liczba ta waha się około 15, podobnie zresztą jak w nizinnej części kraju — choć skład gatunkowy bywa nieco odmienny.

Instytut Zoologii PAN  
00-950 Warszawa, Wilcza 64

#### PIŚMIENNICTWO

- PANCER-KOTEJOWA E., ZARZYCKI K. 1976. Zarys fizjografii i stosunków geobotanicznych Pienin oraz charakterystyka wybranych biotopów. *Fragm. faun.*, Warszawa, **21**: 21-49, 6 ff., 8 fot., 1 tbl.
- RAFALSKI J. 1961. *Prodromus faunae Opilionum Poloniae*. Pr. Kom. biol. pozn. TPN, Poznań, **25**: 325-372, 1 mapa.
- STARĘGA W. 1966. Kosarze (*Opiliones*) Bieszczad. *Fragm. faun.*, Warszawa, **13**: 145-157.
- STARĘGA W. 1974. Materiały do znajomości rozmieszczenia pajaków (*Aranei*) w Polsce. *Fragm. faun.*, Warszawa, **19**: 395-420.
- STARĘGA W. 1976a. *Opiliones* — Kosarze (*Arachnoidea*). *Fauna Polski*, **5**. Warszawa, 197 pp., 276 ff.
- STARĘGA W. 1976b. Die Weberknechte (*Opiliones*, excl. *Sironidae*) Bulgariens. *Ann. zool.*, Warszawa, **33**: 287-433, 117 ff., 3 tbl.
- STARĘGA W. 1976c. Pajaki (*Aranei*) Pienin. *Fragm. faun.*, Warszawa, **21**: 233-330, 8 ff., 4 tbl.
- STARĘGA W. 1978. Materiały do znajomości rozmieszczenia pajaków (*Aranei*) w Polsce, III-VII. *Fragm. faun.*, Warszawa, **23**: 259-302, 8 ff.



## РЕЗЮМЕ

[Заглавие: Сенокосцы (*Opiliones*) Пенинов]

Во время исследований, проводимых по паукам (STARĘGA 1976c) были собраны в Пенинах также и сенокосцы. Констатировано 15 видов, что можно считать „типичным” для польских Карпат количеством — более богата только фауна Бещад (21 вид — STARĘGA 1966). Особенно интересна находка редкого вида — *Opilio dinaricus* ŠILH., и прежде всего отсутствие *Ischyropsalis manicata* L.K. (вымер?), такого типичного жителя Карпат.

Наиболее богатой была фауна лесных биотопов (карпатской бучины и теплолюбивой бучины и елового леса), что, несомненно, является результатом значительной внутренней дифференциации этих биотопов (многочисленные растительные ярусы) и связанным с ней обилием убежищ. Открытые биотопы, как луга и муравы, характеризовались по тем же причинам гораздо более бедной фауной.

## ZUSAMMENFASSUNG

[Titel: Weberknechte (*Opiliones*) der Pieninen]

Während der Untersuchungen der Spinnenfauna (STARĘGA 1976c) wurden in den Pieninen auch die Weberknechte gesammelt. Es wurden 15 Arten gefunden, was eine für die polnischen Karpaten „typische” Anzahl darstellt — reicher ist nur die Fauna des Bieszczady-Gebirges (21 Arten — STARĘGA 1966). Besonders interessant ist das Vorkommen des seltenen *Opilio dinaricus* ŠILH. und vor allem das Fehlen von *Ischyropsalis manicata* L. K. (ausgestorben?) — eines typischen Bewohners der ganzen Karpaten.

Am reichsten war die Fauna der Waldbiotopen (karpatischer und wärmeliebender Buchenwald, Fichtenwald), was sicher durch die starke innere Differenzierung dieser Biotopen (mehrere Pflanzenschichten) und die damit gebundene Vielfalt von Versteckmöglichkeiten verursacht ist. Die offenen, d.h. Wiesen- und Rasenbiotopen hatten aus denselben Gründen eine viel ärmere Fauna.